

ÉRTELMISÉGI VALLÁSOSSÁG MA

Egy évvel ezelőtt, a Szabadkán megtartott összejevetelünkön a magyarság és a kereszténység kettős jubileuma alkalmából tanácskoztunk. Arra emlékeztünk, hogy a honfoglalás után Géza fejedelem véget vetett elődeink kalandozásának, békét kötött Ottóval, a német császárral, és megkeresztelkedett. Géza fia, Szent István király a kereszténység felvételére készítette népét, és így aztán egy új vallási és egyházi életformában a mai napig megmaradhattunk és fennmaradhattunk. Ezen a mai Délvidéken ismét „kalandozunk és vándorolunk”, ismét súlyos megpróbáltatások érnek bennünket. Azt kérdezzük, hogy tehet-e és mit tehet ma értünk a vallásosság, azon belül pedig a kereszténység, keresztény mivoltunk? Hogyan vallásos és hogyan keresztény az itt élő vajdasági értelmiség? Vagyunk-e, lehetünk-e Gézák és Istvánok? A keresztény szellemi és etikai normák – Jézus Krisztus eszméi – univerzális, általános emberi és szellemi normák akarnak lenni. Azt tartjuk, hogy megvalósításuk kisebbségi identitásunk egyik legfontosabb része. Én úgy hiszem, hogy értelmiségünk, akár hívő, akár kereső, akár pedig agnosztikus, alapjában véve ezen normák szilárdításával szolgálja közvetlenül vagy legalábbis közvetve önmaga emberségét, családját és magyarságát. Szerintem nagyon kell vigyáznunk arra, hogy ne csak arra jusson erőnk-ből, hitünk-ből, hogy majd egyszer magyarul haljunk meg! Azért vagyunk most itt együtt, hogy közösen keressük: az én hitemmel és vallásosságommal hogy állok, hogy mi az értelme ennek? Másodszor pedig keressük azt, hogy a 21. század küszöbén hogyan kell, hogyan lehet a 2000 éves kereszténységet megélni?

Vallásos tudatom, mint valami szeizmográf, állandóan jelez, állandóan reagál történelmi valóságunkra mind világi, mind pedig egyházi síkon! Megvallom, hogy én, aki itt e poros-boros Bácskában és Bánátban élek, a néhai Monarchia éléskamrájára még emlékezve, elfacsarodott szívvel és szorongva élem meg a magam és értelmiségi társaim megalázó

szegénységét, elsivárosodó közömbösségét a vallás, az egyház és a közélet iránt.

Miért? Miért az én vallomásom – merül fel bennem is a kérdés. Mit ér az én értelmiségi létem, ha a problémákat látom, ismerem, de ennél tovább nem lépek! A vallásosság számomra nemcsak érzelmi lelkesültség! Fő óhajom az, hogy gyermekeim is vallásosak legyenek, hogy elkötelezettséget érezzenek szülőföldjük iránt, hogy velük együtt egyszerre legyek vallásos és magyar, hogy odaállhassak azok mellé, akik velem együtt keresik kisebbségi létük, kisebbségi hitük, kisebbségi vallásosságuk értelmét.

Azt kívánom, hogy a mai napon Jézus biztatására kérjünk, zörgessünk és keressünk ezen a tanulmányi hétvégén!

Ebben a szellemben köszöntöm mindannyiukat, akik erre a tanulmányi hétvégére összejöttek. Elsőnek a tanácskozás előadóinak akarom mindannyiunk köszönetét tolmácsolni, akik önzetlenül vállalták azt, hogy hordozói lesznek a meghirdetett témának.